گزارش

وزیر اطلاعات ایران: موفق به دستیابی به اسناد راهبردی و اتمی اسرائیل شدیم

شرق: در روزهای گذشته، خبری منتشر شده مبنی بر اینکه وزارت اطلاعات ایران توانسته است مجموعه‌ای بزرگ و بی‌سابقه از اسناد حساس و راهبردی اسرائیل را به دست بیاورد. خبری که دیروز حجت‌الاسلام اسماعیل خطیب، وزیر اطلاعات، آن را تأیید کرد و گفت این اسناد شامل طرح‌ها و تأسیسات هسته‌ای این رژیم است. او گفت که «اسناد کامل هسته‌ای» به دست آمده و به «داخل کشور» منتقل شده است و در ادامه تاکید کرد که این اطلاعات، قدرت آفندی کشور را به شکل درخور توجهی افزایش می‌دهد. این موفقیت بزرگ، حاصل یک عملیات پیچیده و همه‌جانبه است؛ عملیاتی که با نفوذ، جذب منابع و افزایش دسترسی به اطلاعات آغاز شد و امروز نتیجه‌اش به شکل یک گنجینه مهم در دست ماست. وی تاکید کرد: اسناد کامل هسته‌ای به دست آمده و منتقل شده است. اسنادی در رابطه با آمریکا، اروپا و سایر کشورها هم به دست آمده است. اسناد به‌دست‌آمده موجب قدرتمندی آفندی کشور می‌شود. وزیر اطلاعات اعلام کرد: یک عملیات گسترده، همه‌جانبه و پیچیده برنامه‌ریزی شد و این عملیات با شروع نفوذ، جذب منابع و افزایش دسترسی به این منابع بود و این امکان را به وجود آورد که امروز به لطف الهی شاهد گنجینه مهمی هستیم. خطیب با یادآوری اینکه همان‌طورکه این اسناد مهم هستند، شیوه انتقال آنها نیز مهم است، گفت: ما از این اسناد و شیوه انتقال آنها حفاظت می‌کنیم و همان‌طورکه در اعلام دسترسی به این اسناد، زمان صرف کردیم تا آنها در امنیت کامل به کشور منتقل شوند، از شیوه‌های انتقال نیز حفاظت می‌کنیم و این شیوه‌های انتقال را به‌زودی منتشر نمی‌کنیم، اما اسناد را به‌زودی منتشر خواهیم کرد. پیش‌تر رسانه‌های رسمی ازجمله صداوسیما اعلام کرده بودند دستگاه‌های اطلاعاتی توانسته‌اند به هزاران سند حساس و راهبردی اسرائیل دسترسی پیدا کنند؛ اسنادی که نه‌تنها مربوط به تأسیسات هسته‌ای بلکه به بخش‌های دیگر اطلاعاتی این رژیم نیز مربوط است. حجم این اسناد به قدری زیاد است که فقط بررسی آنها و تماشای تصاویر و فیلم‌های موجود، زمان زیادی برده است. به همین دلیل، مقامات تصمیم گرفتند پیش از انتشار، از امنیت کامل انتقال و حفاظت آنها اطمینان حاصل کنند.

از امیرآبادی تا همتی

ادامه از صفحه ۲

این بیانات نشان می‌دهد که دست‌کم در سطوحی بالاتر درباره این مسئله نگرانی زیادی وجود دارد و براساس‌این هم مؤکدا درباره آن تذکر داده شده است. برای نمونه می‌توان به ماجرای «فیدیلیتی‌گیت» که بحث آن در دوره مجلس یازدهم و دولت رئیسی اتفاق افتاد، اشاره کرد.

فیدلیتی‌گیت و استیضاح

ماجرای «فیدلیتی‌گیت» یکی از برجسته‌ترین نمونه‌هایی است که در دهه اخیر می‌توان به آن اشاره کرد. در سال ۱۴۰۲، احمد علیرضابیگی ادعا کرد که برخی نمایندگان در ازای دریافت خودروهای شاسی‌بلند (دیگنیتی و فیدلیتی) از وزارت صمت، استیضاح وزیر را منتفی کردند. این افشاگری به «فیدلیتی‌گیت» معروف شد. اگرچه علیرضابیگی بعد از آن دیگر امکان حضور در مجلس را نیافت، اما همان زمان حامیان قالیباف ادعا کردند که این موضوع از طرف خود او کشف و با آن برخورد شده بود. درواقع آنها مدعی بودند که قبل از آنکه این داد و ستد اثری بر نمایندگان گذاشته باشد، موضوع کشف و با خاطیان برخورد شد و اخراج شدند. علیرضابیگی البته اسامی نمایندگان دریافت‌کننده را مخدوش کرد، اما این ماجرا به‌عنوان یک نقطه عطف در افشای دخالت‌های نمایندگان باقی ماند. این موضوع، همراه با اظهارات امیرآبادی‌فراهانی درباره فشار برای استخدام در خودروسازی‌ها، نشان‌دهنده خطری مهم در پیش پای نمایندگان مجلس و قوه مجری است.

علل ریشه‌ای دخالت نمایندگان

به اعتقاد برخی کارشناسان یکی از مهم‌ترین دلایل این روند، ساختار انتخاباتی ایران است. نمایندگان به دلیل وابستگی به حوزه‌های انتخابیه و نیاز به کسب رأی در انتخابات، انگیزه بالایی برای تأمین منافع محلی دارند. این امر آنها را به دخالت در انتصابات و تخصیص منابع سوق می‌دهد. دلیل دوم نظارت ضعیف برشمره می‌شود. نبود سازوکارهای قوی برای نظارت بر عملکرد نمایندگان، به‌ویژه در زمینه تعاملات غیررسمی با دستگاه‌های اجرائی، زمینه را برای سوءاستفاده فراهم کرده است. به‌عنوان مثال درصورتی‌که فهرست دیدارهای خصوصی نمایندگان با وزرا در دسترس رسانه‌ها قرار داشته باشد، می‌تواند نظارت عمومی بر این روند ایجاد کند.

فرهنگ سیاسی رانت‌محور: فرهنگ سیاسی مبتنی بر روابط و رانت، که در آن انتصابات به‌عنوان ابزاری برای کسب قدرت و نفوذ دیده می‌شود، به این دخالت‌ها دامن زده است.

ضعف شایسته‌سالاری: نبود معیارهای شفاف برای انتصابات، امکان دخالت‌ها را افزایش داده و شایسته‌سالاری را تضعیف کرده است.

پیامدهای دخالت نمایندگان

همچنین نباید تصور کرد نمایندگان حتی ممکن است از این رهگذر به دنبال منافع مادی برای خود باشند، بلکه در صورت وقوع چنین اتفاقی پیامدهایی ناخواسته بر سیستم تحمیل می‌شود که می‌توان با عنوان زیر آنها را برشمرد:

کاهش شایسته‌سالاری: دخالت نمایندگان در انتصابات، به انتخاب افراد غیرشایسته و کاهش کارآمدی دستگاه‌های اجرائی منجر شده است. این امر به‌ویژه در بخش‌های اقتصادی مانند خودروسازی که با مشکلات ساختاری مواجه است، مشهود است.

بی‌اعتمادی عمومی: افشاگری‌هایی مانند فیدلیتی‌گیت و اظهارات همتی و میرسلیم، اعتماد عمومی را به مسئولان در هر دو قوه مجریه و مقننه کاهش می‌دهد. از نگاه مردم که در بیرون از این دایره قرار دارند، این زدوبندی تلقی می‌شود میان دو طرف که هیچ نفعی در آن برای مردم متصور نیست.

تشدید تنش بین قوا: این دخالت‌ها به درگیری‌های لفظی و سیاسی بین قوه مقننه و مجریه منجر شده و همکاری بین این دو قوه را تضعیف کرده است.

فساد سیستمی: دخالت‌های غیرقانونی، به‌ویژه در قالب رشوه یا امتیازات می‌تواند به گسترش فساد سیستمی منجر شود و جایگاه نهادهای نظارتی را تضعیف کند.

تأثیرات بلندمدت

در بلندمدت، تداوم این روند می‌تواند به چند پیامد جدی منجر شود.

کاهش سرمایه اجتماعی: بی‌اعتمادی عمومی به نهادهای حکومتی، به‌ویژه مجلس، می‌تواند مشارکت سیاسی را کاهش دهد.

ناکارآمدی نظام اداری: انتصاب افراد غیرشایسته به کاهش کارآمدی دستگاه‌های اجرائی و تشدید مشکلات اقتصادی و اجتماعی منجر خواهد شد.

تشدید تنش‌های سیاسی: درگیری‌های بین قوا می‌تواند به فلج‌شدن فرایندهای تصمیم‌گیری و سیاست‌گذاری منجر شود. در نهایت اینکه، چه همتی ناچار به عذرخواهی و محکومیت شود و چه نشود، مسئله دخالت نمایندگان در انتصابات و سهم‌خواهی، به سرفصلی مهم در روابط میان قوای مجریه و مقننه تبدیل شده است که گریزی از آن نیست. نمایندگان و کارگزاران قوه مجریه، چه بخواهند و چه نخواهند، ناگزیر هستند در فرایندی شفاف روابط خود را با یکدیگر به نحوی تنظیم کنند که مردم احساس کنند نمایندگان مجلس به دنبال منافع آنها هستند. از طرف دیگر کارگزاران قوه مجریه نیز باید به مردم این احساس را منتقل کنند که حتی در صورت مواجه‌شدن با درخواست‌های غیرمشروع، ایستادگی کرده و حاضر هستند برای حفظ منافع ملی، هزینه آن را بپردازند.

تحریم، رانت و بی‌تدبیری؛ مثلث مرگ‌بار برای صنعت داروی ایران

سلامت زیر تیغ سیاست

اسلامی، رئیس انرژی اتمی: توقف غنی‌سازی، بهداشت و درمان را هدف قرار داده است

شرق: در دنیای امروز، دسترسی به دارو نه‌تنها مسئله‌ای پزشکی، بلکه موضوعی استراتژیک، اقتصادی و سیاسی تلقی می‌شود. در ایران این مسئله از جایگاه ویژه‌تری برخوردار است؛ چراکه در سال‌های اخیر، بحران‌های ناشی از سیاست‌گذاری‌های نادرست داخلی، هم‌زمان با فشارهای بین‌المللی و تحریم‌های شدید، نظام سلامت کشور را درگیر پیچیدگی‌های بی‌سابقه‌ای کرده است. یکی از مهم‌ترین عوامل تشدید این بحران، سیاست‌زدگی در فرایند تصمیم‌گیری‌های کلان حوزه دارو است؛ یعنی دخالت دیدگاه‌های جناحی، منافع رانتی و نگاه‌های کوتاه‌مدت سیاسی در حوزه‌ای که باید کاملا تخصص‌محور و مبتنی بر منافع عمومی باشد. سیاست‌زدگی، در بسیاری از موارد، مسیر تخصص و شایسته‌سالاری را مسدود کرده و باعث شده تصمیم‌گیری در حوزه دارو بر پایه منافع گروهی، وابستگی‌های جناحی و فشارهای مقطعی انجام گیرد، نه براساس واقعیت‌های علمی و نیازهای جامعه. این وضعیت منجر به تعیین قیمت‌های دستوری، رانت‌خواری گسترده، ناکارآمدی در تخصیص منابع ارزی و انتصاب مدیران غیرمتخصص در حوزه دارو شده است. به همین دلیل، حتی با وجود زیرساخت‌های قابل قبول در برخی حوزه‌های تولید دارو، کشور شاهد کمبودهای مکرر، واردات بی‌ضابطه و قاچاق گسترده دارو بوده است. در کنار این چالش‌های ساختاری، فشارهای بین‌المللی نیز تأثیر فزاینده‌ای بر وضعیت دارویی ایران گذاشته‌اند. تلاش‌های مستمر آمریکا و کشورهای اروپایی برای تحقق سیاست «غنی‌سازی صفر» و تشدید تحریم‌ها علیه ایران، مستقیم صنعت داروی کشور را هدف قرار داده است.

با توقف غنی‌سازی، اولین آسیب به بخش بهداشت و درمان وارد می‌شود

محمد اسلامی درباره تأثیر توقف غنی‌سازی بر بخش‌های مختلف توضیح داده و گفته است: اولین بخشی که از توقف غنی‌سازی آسیب می‌بیند، محیطی است که مردم از آن بهره می‌برند. حدود یک میلیون نفر در سال در کشور از رادیوداروها استفاده می‌کنند و اگر غنی‌سازی نداشته باشیم و نتوانیم سوخت ۲۰ درصد تولید کرده و از رآکتور تهران استفاده کنیم، نمی‌توانیم رادیودارو تولید کنیم. پس اولین آسیب به بخش بهداشت و درمان وارد می‌شود. او ادامه داد: در مرحله دوم، در سایر سامانه‌ها و مولدهای پرتو و انواع شتاب‌دهنده‌ها و انواع تارگت‌هایی که باید تولید شده و در اختیار آنها قرار گیرد، دامنه گسترده‌ای از فعالیت‌هایی را که برای مردم در مواد غذایی و محصولات دارویی مورد استفاده است، دربر گرفته، تحت تأثیر قرار داده و دچار اشکال می‌کند. اسلامی افزود: در مرحله سوم، رآکتورهای تحقیقاتی را که نیازمند انواع و اقسام ایزوتوپ‌ها هستند، ایزوتوپ‌هایی که مواد اولیه رادیودارو بوده یا در محصولات ابزار دقیق یا آشکارسازها استفاده می‌شوند، تحت تأثیر قرار داده و متوقف می‌کند. بنابراین برخلاف ادعای برخی مقامات غربی مبنی بر مستثنابودن دارو از تحریم‌ها، محدودیت‌های مالی، بانکی و تجاری ناشی از این تحریم‌ها، عملا واردات مواد اولیه، تجهیزات پزشکی و حتی تکنولوژی‌های تولید دارو را مختل کرده است. البته آنچه این فشارهای بین‌المللی را به معضل بزرگ‌تری بدل می‌کند، ضعف داخلی در مقابله با آنهاست. ایران به‌جای تدوین راهبردهای منسجم برای تاب‌آوری صنعت دارو در برابر تحریم‌ها، بارها شاهد تصمیماتی بوده که بیشتر از آنکه برای حفظ تولید داخلی طراحی شده باشند، راه را برای سودجویی گروه‌های خاص و واردات بی‌ضابطه باز کرده‌اند. سیاست‌هایی مانند حذف ناگهانی ارز ترجیحی بدون ایجاد زیرساخت‌های حمایتی، یا صدور مجوزهای ناگهانی واردات پس از ایجاد کمبود، نه‌تنها امنیت دارویی را به خطر انداخته، بلکه تولیدکنندگان داخلی را به ورطه نابودی کشانده‌اند. به بیان دیگر، در شرایطی که تحریم‌ها، تولید داروی داخلی را تهدید می‌کنند، سیاست‌زدگی داخلی نیز همان تولید محدود را از کارایی انداخته است. اگر روند کنونی ادامه یابد، مهم‌ترین اثر تلاش‌های غرب برای تحقق غنی‌سازی صفر، نه‌فقط در صنعت هسته‌ای، بلکه در توقف تولیدات دارویی و به خطر افتادن سلامت میلیون‌ها ایرانی نمایان خواهد شد. در چند سال اخیر هم که النا دوهان، گزارشگر ویژه سازمان ملل، به ایران سفر کرده، بارها هم در گزارش خود و هم در مصاحبه‌هایی که داشته از تأثیر تحریم‌ها بر بخش دارو و درمان گفته؛ او معتقد است تحریم‌ها دسترسی به دارو و درمان را به‌خصوص میان بیماران خاص، به‌شدت محدود کرده‌اند.

او گفته است: «بارزترین تأثیر تحریم‌ها در ایران، بر حق سلامت و حق زندگی است. تا حدی که حتی تجارت مجاز داروها، محصولات و تجهیزات پزشکی و همچنین قطعات یدکی اغلب به دلیل رعایت بیش از حد تحریم‌ها از سوی تولیدکنندگان و ارسال‌کنندگان رخ نمی‌دهد. ناتوانی در ایجاد منابع پایدار درازمدت باندأژهای ویژه برای بیماران مبتلا به بیماری پوستی تهدیدکننده حیات اپیدرمولیز بولوزا (EB) نمونه خوبی از این مشکل است؛ کمبود این باندأژها در ایران وجود داشته و مرگ برخی از مبتلایان که به دلیل پوست شکننده‌شان به بچه‌های پروانه‌ای معروف هستند، ناشی از مشکلات در دریافت باندأژ بوده است. تأثیر مشابهی نیز برای افراد مبتلا به سایر بیماری‌های نادر یا شدید مانند تالاسمی، هموفیلی، برخی از انواع دیابت و اُتیسم، افراد مبتلا به بیماری‌های ناشی از سلاح‌های شیمیایی و بسیاری دیگر گزارش شده است». بر این اساس، بخش دارو و درمان ایران یکی از بزرگ‌ترین قربانیان تحریم‌های اقتصادی آمریکاست؛ چه در زمان کرونا که با محدودیت در ارسال واکسن مواجه بود و چه وقتی با یادداشت فشار حداکثری ترامپ، حتی ارسال نیتروگلیسیرین هم تحریم شد و تولید بخشی از داروهای قلبی-عروقی را تحت تأثیر قرار داد و در سال‌های اخیر، انواع تجهیزات مانند برخی لنزها برای عمل چشم، تجهیزات درمانی بیماران خاص، انسولین و همچنین داروهای خاص هرازگاهی نایاب می‌شوند و جان بیماران در خطر قرار می‌گیرد. البته همه داستان سیاسی‌شدن درمان مربوط به تحریم‌ها نیست و در بخش سیاست‌گذاری‌های داخلی و مافیای دارو و واردکنندگان آن و... هم سلامت را هدف قرار داده است. بنابراین بازنگری اساسی در سیاست‌های داخلی حوزه دارو، تقویت نظارت تخصصی، قطع ریشه‌های فساد و رانت و تدوین سیاست‌هایی مقاومتی در برابر فشارهای خارجی، نه‌فقط یک ضرورت اقتصادی، بلکه یک الزام اخلاقی و انسانی است که باید در مرکز توجه دولت و حاکمیت قرار بگیرد.

تصمیم‌گیری‌ها در حوزه دارو همواره تحت تأثیر نگاه‌های سیاسی و منافع رانتی بوده است

در همین راستا، یحیی ابراهیمی، عضو کمیسیون بهداشت و درمان مجلس یازدهم، به «شرق» گفت: در سال‌هایی که مسئولیت نمایندگی مجلس را بر عهده داشتیم، همواره بر این نکته تأکید کردیم که دارو، کالایی استراتژیک و حیاتی است که مستقیم با سلامت مردم در ارتباط است. بااین‌حال، تصمیم‌گیری‌ها در حوزه دارو همواره تحت تأثیر نگاه‌های سیاسی و منافع رانتی بوده است. در زمان مطرح‌شدن حذف ارز ترجیحی نیز هشدار دادیم که نباید تصمیمی شتاب‌زده اتخاذ شود و سیاست‌گذاری در این بخش باید مبتنی بر نیازسنجی واقعی جامعه و اقلام ضروری انجام گیرد. با کمال تأسف، این هشدارها جدی گرفته نشد و رانت‌های گسترده‌ای در حوزه دارو و تجهیزات پزشکی شکل گرفت. او ادامه داد: برای نمونه، برای تولید سرم در کشور، اجازه افزایش تولید داده نمی‌شود و پس از ایجاد کمبود، یک‌شبه دستور واردات صادر می‌شود. این روند درباره کالاهایی مانند شیرخشک نیز مشاهده شده است. این تصمیمات ناگهانی، حاکی از آن است که منافع پشت پرده‌ای در کار است، نه یک نظام برنامه‌ریزی و نظارتی مبتنی بر داده‌های واقعی و سلامت‌محور. در بحث قاچاق دارو نیز وضعیت مشابهی حاکم است. با وجود هزینه‌های درخور توجهی که برای نهادهای نظارتی صرف می‌شود، پرسش اساسی اینجاست که چرا این نهادها قادر به مهار پدیده قاچاق نیستند؟ نظارت‌ها در حوزه توزیع دارو ناکارآمد است و اگر سیستم نظارتی کارآمدی وجود داشته باشد، قاچاق شکل نمی‌گیرد و در نتیجه تصمیمات غلط نیز کاهش می‌یابد.

این نماینده مجلس با بیان اینکه آنچه این وضعیت را بحرانی‌تر می‌کند، ضعف مدیریتی در سطوح بالای وزارت بهداشت و به‌ویژه معاونت غذا و دارو است، گفت: متأسفانه افرادی در حوزه دارو منصوب می‌شوند که نه‌تنها تخصصی در این حوزه ندارند، بلکه حتی سابقه فعالیت در این عرصه را نیز ندارند. این انتصابات اغلب براساس وابستگی‌های جناحی و سیاسی انجام می‌شود، نه شایستگی‌های فنی و حرفه‌ای. نمونه بارز این ناکارآمدی، ناهماهنگی در حوزه واردات دارو است. دولت ارزی برای واردات مواد اولیه یا خود دارو اختصاص نمی‌دهد، اما در مقابل، قیمت‌گذاری دستوری اعمال می‌کند. چنین تصمیماتی صنعت دارو را به ورطه ورشکستگی می‌کشاند؛ درحالی‌که حمایت‌های لازم از تولیدکننده وجود ندارد. نتیجه طبیعی این وضعیت، کاهش تولید و گشایش مسیر برای واردکنندگان خاص بود که با دریافت مجوزهای ناگهانی، سودهای کلانی کسب کردند.

بسیاری از بیماران عملا از دسترسی به داروهای حیاتی محروم مانده‌اند

او ادامه داد: مشکلات دارویی در سال‌های اخیر، به‌ویژه در حوزه درمان‌های تخصصی و پرهزینه نظیر سرطان، نمود بیشتری یافته است. هزینه‌ها به‌شدت افزایش یافته و بسیاری از بیماران عملا از دسترسی به داروهای حیاتی محروم مانده‌اند. در چنین شرایطی، سلامت مردم به واسطه تصمیم‌گیری‌های غیرتخصصی و ملاحظات سیاسی، در معرض خطر جدی قرار گرفته است. سیاست‌گذاری در حوزه سلامت نیازمند حضور نیروهای متخصص، متعهد و مستقل است، اما آنچه در عمل مشاهده می‌شود، ورود افراد غیرمتخصص و غیرشایسته به سطوح تصمیم‌گیری است که صرفا براساس روابط سیاسی و سهم‌خواهی منصوب شده‌اند. این افراد نه توان برنامه‌ریزی دارند و نه درک درستی از پیچیدگی‌های حوزه سلامت. در نتیجه، تصمیمی نادرست ممکن است تمام کشور را درگیر بحران کند. تأمین دارو و تشخیص نیازهای واقعی جامعه، یکی از ارکان اصلی امنیت سلامت کشور است، اما این رکن بنیادین سال‌هاست در سایه ضعف سیاست‌گذاری رها شده است. یحیی ابراهیمی گفت: از سوی دیگر، در زمینه شفاف‌سازی فرایند واردات و ممنوعیت‌های دارویی نیز ضعف‌هایی جدی دیده می‌شود. رانت‌خواری‌های بزرگ از همین بستر تغذیه می‌شوند. در جریان کرونا، داروهایی تحت عنوان «درمان کرونا» وارد کشور شد که بعدها مشخص شد نه‌تنها اثربخشی ندارند، بلکه بعضا مضر هم هستند. همچنین تجهیزات پزشکی بی‌کیفیتی که به نام تولید داخلی توزیع شد، درواقع وارداتی و اغلب چینی بودند. با وجود سامانه‌های نظارتی مانند «تیتک» که قابلیت رهگیری دقیق مسیر دارو را از کشور مبدأ تا داروخانه دارند، هنوز شفافیت کافی در فرایندها دیده نمی‌شود. این ظرفیت‌های نظارتی، اگر به‌درستی به کار گرفته شوند، می‌توانند مانع بسیاری از تخلفات شوند، اما چشم‌پوشی‌ها و منافع پنهان، اجازه کارآمدشدن این ابزارها را نمی‌دهند. بر این اساس، در سال‌های اخیر، بحران دارویی در ایران نه‌تنها نتیجه تحریم‌های خارجی بوده، بلکه محصول مستقیم سیاست‌زدگی داخلی و ضعف‌های ساختاری در نظام تصمیم‌گیری است. تلاش‌های آمریکا و اروپا برای اعمال سیاست «غنی‌سازی صفر» و تشدید فشارهای تحریمی، در عمل صنعت داروی ایران را در تنگنایی کم‌سابقه قرار داده است؛ چراکه تحریم‌های بانکی و مالی، واردات مواد اولیه و تجهیزات حیاتی را فلج کرده و دسترسی ایران به منابع دارویی را محدود کرده است. بااین‌حال، آنچه این بحران را به نقطه‌ای بحرانی‌تر رسانده، بی‌توجهی ساختار داخلی به لزوم مدیریت تخصصی و شفاف است. نفوذ منافع جناحی، انتصابات غیرتخصصی، توزیع رانت و اتخاذ تصمیمات ناگهانی و شتاب‌زده، نه‌تنها مسیر تولید داخلی دارو را مسدود کرده، بلکه زمینه را برای واردات بی‌ضابطه، قاچاق و سوداگری مهیا کرده است. در نتیجه، درحالی‌که ایران می‌توانست با تکیه بر ظرفیت‌های داخلی خود، بخشی از فشار تحریم‌ها را خنثی کند، عملا به دلیل سوءمدیریت، استقلال دارویی خود را از دست داده و سلامت عمومی به‌شدت در معرض تهدید قرار گرفته است.

برای برون‌رفت از این وضعیت، بیش از هر چیز نیاز به عبور از نگاه سیاسی در حوزه دارو، بازگشت به سیاست‌گذاری علمی و مبتنی بر داده و تقویت شفافیت و نظارت تخصصی وجود دارد. اگر سلامت مردم قرار است در اولویت باشد، باید دارو را از سیطره سیاست بیرون کشید و آن را به‌عنوان یک کالای استراتژیک، مستقل از ملاحظات سیاسی و جناحی مدیریت کرد؛ در غیر این صورت، تحقق غنی‌سازی صفر بهانه‌ای خواهد بود برای آنکه تولید دارو نیز به نقطه صفر برسد.

گزارش

دفاع از تصویب پالرمو

ادامه از صفحه ۲

الحاق به کنوانسیون مذکور، مصوبه اصراری مجلس بوده است و مجمع صرفا صلاحیت و اختیار بررسی این مصوبه را از حیث احراز مصلحت دارد و ارسال یک نامه -ولو با امضای اکثریت نمایندگان- به‌هیچ‌وجه نمی‌تواند جایگزین مصوبه رسمی مجلس شود و مجمع را ملزم به رسیدگی بر مبنای آن کند.

نگرانی‌های امنیتی و افشای اطلاعات: مطابق بررسی‌های حقوقی، کنوانسیون‌ها الزام به ارائه اطلاعات اقتصادی و تراکنش‌های بانکی خارج از قوانین داخلی کشورها ندارند و ادعای افشای اطلاعات حیاتی اقتصادی فاقد پایه و اساس حقوقی است.

منفعت یا زیان اقتصادی و سیاسی: مخالفت با پیوستن به این کنوانسیون‌ها صرفا به دلیل تحریم‌های ظالمانه آمریکا و شرایط مذاکرات کنونی، به‌زعم مجمع کافی نیست، چراکه پیوستن به کنوانسیون‌ها مزایای متعددی همچون کاهش ریسک اعتباری، جذب سرمایه‌گذاری خارجی، افزایش اعتماد بین‌المللی و تسهیل تجارت را به همراه دارد. همچنین تبدیل‌شدن ایران به استثنا در میان کشورها، باعث انزوای مالی بیشتر و هزینه‌برشدن دیپلماسی خارجی خواهد شد.

ارتباط با مذاکرات غیرمستقیم با آمریکا: بررسی موضوع الحاق به کنوانسیون‌ها مدت‌ها پیش از مذاکرات آغاز شده و توقف آن به دلیل شرایط مذاکرات غیرمستقیم درست نیست و رهبر معظم انقلاب نیز بر جدایی این دو موضوع تأکید دارند.

نگرانی از مکانیسم ماشه و بازگشت تحریم‌ها: پیوستن به این کنوانسیون‌ها به معنای تقویت نظام مالی کشور در برابر تحریم‌هاست و در صورت بازگشت تحریم‌ها، ایران وضعیت مالی بهتری خواهد داشت. نپذیرفتن کنوانسیون‌ها فقط منجر به تشدید انزوای مالی و آسیب‌پذیری بیشتر می‌شود.

ارتباط با FATF و لیست سیاه: مجمع صرفا مسئول بررسی مصلحت مصوبه مجلس است و صلاحیت تصمیم‌گیری درباره ارتباط مستقیم آن با FATF و وضعیت ایران در لیست سیاه را ندارد. اما قطعا اعضا منافع و تبعات کلی را در تصمیم خود مد نظر داشته‌اند. تصویب مشروط کنوانسیون پالرمو و احتمالا CFT در مجمع تشخیص مصلحت نظام، گامی مهم در راستای تطبیق ایران با استانداردهای بین‌المللی مبارزه با جرائم سازمان‌یافته و تأمین مالی تروریسم است که با وجود ایرادات و مخالفت‌ها، از نظر مجمع گامی رو به جلو و منطبق با منافع ملی و سیاست‌های کلان کشور ارزیابی شده است. این تصویب، گرچه به‌تنهایی منجر به رفع کامل موانع مالی و تجاری ایران نمی‌شود و نیازمند پیگیری‌های مستمر، تطبیق قوانین داخلی و تعاملات دیپلماتیک است، اما به عنوان اقدامی راهبردی می‌تواند به کاهش ریسک‌ها، بهبود مناسبات بین‌المللی و افزایش مشروعیت حقوقی ایران کمک شایانی کند. بنابراین، بیانیه رسمی مجمع تأکید دارد که این پاسخ‌ها صرفا در چارچوب عملکرد مجمع و بررسی مصوبه مجلس بوده و ورود به مباحث کلان‌تر FATF یا تحلیل‌های اقتصادی و سیاسی عمیق‌تر در حوزه روابط بین‌الملل به تفصیل در حوزه‌های تخصصی دیگر باید دنبال شود.

شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی ایران
منطقه تهران

متن آگهی فراخوان مناقصه عمومی همزمان با ارزیابی (یکپارچه) یک مرحله‌ای

متن آگهی مناقصه ۸ – ۱۴۰۴ **نوبت دوم**

شرکت ملی پخش فرآورده های نفتی ایران، منطقه تهران در نظر دارد خدمات مورد نیاز خود را با شرایط ذیل و به صورت برگزاری مناقصه عمومی یک مرحله ای از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت(سامانه ستاد) تأمین نماید.

نشانی: تهران، خیابان کارگر شمالی، بالاتر از خیابان جلال آل احمد، بین کوچه یازدهم و دوازدهم، پلاک ۱۹۲۱، شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی ایران، منطقه تهران، کد پستی ۱۴۳۹۷۳۳۱۱۱

شماره فراخوان در سامانه ستاد	۲۰۰۴۰۹۲۱۶۰۰۰۰۰۰۸
موضوع مناقصه	استفاده از خدمات بخش خصوصی در بخش مهندسی فرآورده‌های نفتی منطقه تهران(سرویسهای صنعتی و کنترل کیفیت مجاری عرضه).
مبلغ برآورد	مبلغ ۸۷,۹۳۲,۹۲۹,۷۹۰ ریال بر مبنای تعداد بازدید.
مبلغ تضمین	۴,۳۹۶,۶۴۶,۴۹۰ ریال
نوع تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار	تضامین قابل قبول طبق آیین نامه تضمین معاملات دولتی مصوب ۹۴/۰۹/۲۲ (در صورت واریز نقدی رسید وجه امور مالی منطقه در پاکت الف ارائه گردد.) *(تضامین ارائه شده توسط دو بانک پاسارگاد و سپه و کارگزاران آنها، و ارائه هر گونه چک قابل قبول نمی باشد.)
تاریخ انتشار در سامانه ستاد	ساعت ۱۳:۰۰ روز سه‌شنبه تاریخ ۱۴۰۴/۰۳/۱۳.
مهلت دریافت اسناد از سامانه ستاد	تا ساعت ۱۹:۰۰ روز سه‌شنبه تاریخ ۱۴۰۴/۰۳/۲۰.
تاریخ جلسه توجیهی	رأس ساعت ۱۰ صبح روز چهارشنبه تاریخ ۱۴۰۴/۰۳/۲۱.
مهلت زمانی ارسال پیشنهاد در سامانه ستاد	تا ساعت ۱۹:۰۰ روز سه‌شنبه تاریخ ۱۴۰۴/۰۴/۰۳.
شرایط متقاضیان	رعایت و بارگذاری کلیه مفاد مندرج در متن شرایط عمومی و برگشماری در اسناد مناقصه منتشر شده در سامانه تدارکات الکترونیکی دولت الزامی می‌باشد.
تاریخ گشایش پاکات ارزیابی کیفی	از ساعت ۸ صبح روز چهارشنبه تاریخ ۱۴۰۴/۰۴/۰۴.
تاریخ گشایش پاکات الف، ب و ج	از ساعت ۹ صبح روز چهارشنبه تاریخ ۱۴۰۴/۰۴/۱۱.
تاریخ اعتبار پیشنهادات	سه ماه بعد از بازگشایی پاکات نرخ.

بدیهی است کلیه فرآیندهای برگزاری مناقصه از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت(سامانه ستاد) به نشانی www.setadiran.ir انجام می‌پذیرد و به پیشنهادهای خارج از سامانه هیچگونه ترتیب اثری داده نخواهد شد و مناقصه‌گران بایستی نسبت به ثبت نام در سامانه ستاد و دریافت گواهی امضای الکترونیکی اقدام نمایند.

*اطلاعات تماس سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) جهت انجام مراحل عضویت در سامانه: مرکز تماس : ۱۴۵۶ دفتر ثبت نام : ۸۸۹۶۹۷۳۷-۰۲۱ و فاکس ۸۸۹۵۵۹۵۳-۰۲۱.

شناسه آگهی ۱۹۴۱۵۳۳ روابط عمومی منطقه تهران